

være Anledning til at give Principperne i denne Lov en noget videre Anvendelse, men derigennem vil der ikke kunne opnaas det, der trænges til, en stadig og betydelig Forøgelse af Kommunens Indtægter. De Udgifter, hvis umaadelige Stigning i de senere Aar har bevirket, at Kommunens Indtægter ere bleve utilstrækkelige, ere derimod særlig de, der foranlediges ved de Arav, Fattigvæsenet, Skolevæsenet og Hospitalsvæsenet stille. Det ses imidlertid ikke, at det kan være billigt af Hensyn hertil at forhøje de faste Ejendommens Skatter, i ethvert Fald ikke medmindre dette kan ske derigennem, at Kommunen bliver delagtig i den Værdiforøgelse, disse som Følge af Konjunkturernes maatte faa. Hvad nu angaar Spørgsmaalet om Muligheden og Hensigtsmæssigheden af en i denne Retning gaaende Lov skal man bemærke, at allerede den gældende Lovgivning giver Kommunen nogen Andel i den ommeldte Værdiforøgelse. Vel ere nemlig de faste Ejendommens Skatter bleve fastsatte ved Loven af 19de Februar 1861, men dette er ikke sket paa den Maade, at det en Gang for alle er slaaet fast, hvad den enkelte Ejendom skal svare i Skat, Skattens Størrelse beror paa den Anvendelse, der gøres af Ejendommen, og Kommunens Udbytte af Arealsskatten og Grundsskatten stiger derfor efterhaanden, som Byens Udvidelse fremkalder en mere intensiv Udnyttelse af Ejendommene. Naar den i 1861 stedfundne Fiksering af Ejendoms-skatterne er Udbyttet af de nævnte Skatter derfor fra 1862 til 1891 steget, for Arealsskattens Vedkommende fra 876,346 Kr. til 2,092,648 Kr. og for Grundsskattens Vedkommende fra 402,727 Kr. til 966,597 Kr. Begge de nævnte Skatter indeholde nu vistnok delvis Bederlag for positive Ydelser, hvorfor de kun erlægges med deres fulde Beløb, naar disse Ydelser præsteres, men den indvundne Forøgelse i Skatterne repræsenterer dog et meget større Beløb, og Værdistigningen af Grundten bliver derfor ikke lidt formindsket for Ejeren, med andre Ord Kommunen faar igennem de her omhandlede Skatter Andel i den ved Byens Udvidelse fremkaldte Forøgelse af Grundtenes Værdi, saasnart der gives disse en mere intensiv Anvendelse end tidligere. Fremdeles faar Kommunen ved de periodiske Revisioner af Grundsskattsansættelserne nogen om end ringe Andel i den Værdiforøgelse, der bevirkes ved Fald i Pengenes Værdi samt Forandringer i Vælgingsforholdene. Tanken om at ordne Skattesystemet med det Maal for Øje at lade Kommunen blive delagtig i den ved Samskudsforholdenes Udvikling bevirkede Værdiforøgelse for de faste Ejendomme, er saaledes ingenlunde fremmed for den gældende Lovgivning, men det skal indrømmes, at det vilde have været ønskeligt, at den var bleven gennemført paa en fyldigere og rationellere Maade. En tilfredsstillende Løsning af en Opgave som den heromhandlede vil imidlertid sikkert ikke være let. Det vil vistnok ligge nærmest at bygge en eventuel Lov her om paa det Grundlag, der er angivet i §§ 3—8 i det som Bilag 4 vedlagte, med et andet Maal for Øje i 1873 af en i 1865 nedsat Kommission udarbejdede Udkast til en Lov om en Hus- og Grundsskat i Kjøbenhavn, men det vil heraf ses, at det er et stort Maskineri, der skal sættes i Gang, at enhver Sikkerhed for, at Kommunen ad denne Vej vil opnaa en Merindtægt mangler, og at der i ethvert Fald vil hengaa lang Tid, inden dette kan ske i større Omfang. En Løsning af den Opgave, der for Tiden foreligger — at gøre det muligt for Kommunen snart og i betydeligt Omfang at forøge sine Indtægter — vil derfor under alle Omstændigheder ikke kunne naas ad denne Vej.

I Henhold til foranstaaende kan Magistraten ikke anse det rigtigt for Tiden at optage Spørgsmaalet om en ny Betsatning af de faste Ejendomme, og den vil derfor heller ikke kunne anbefale Indførelse af en Huslejeskat, hvis det anses nødvendigt at ordne Forholdet saaledes, at denne vel kommer til at paahvile Lejeren, men Ejeren samtidig gøres ansvarlig for dens Erlæggelse. Den vil da faktisk komme til at virke paa samme Maade som Arealsskatten. En saadan Ordning vilde nu vistnok være den bekvemste for Kommunen, men Ulemperne ved at slaa fast, at Huslejeskatten alene skal paahvile Lejerne, ere dog ikke saa store, at de bør være til Hinder for at indføre den, naar den ellers maa erkendes at være helbig som kommunal Skat, og at dette i flere Retninger vil være Tilfældet, tør næppe benægtes. Den vil — i ethvert Fald, naar Skattebyernes Tal begrænses som af Magistraten paatænkt — blive relativt let at beregne og opkræve, man vil igennem den kunne ramme ikke alene fysiske men ogsaa juridiske Personer, og man vil derhos kunne medtage ikke alene Stadens Indvaanere, men ogsaa de mange, der nu bo udenfor Kjøbenhavn, men dog have Forretningslokaler her. Følgen heraf vil sikkert blive, at den som Regel vil komme til at hvile lettere paa Stadens Indvaanere end Indkomsskatten, naar denne vedblivende skal opkræves efter de hidtil gældende Regler. At der ogsaa vil kunne paapeges Ulemper ved den, er en Selvfølge; dette vil være Tilfældet med enhver Skat, men da disses Omfang og Betydning meget vil komme til at bero paa,